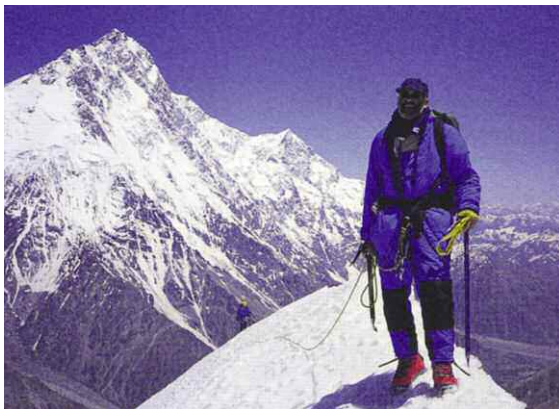

Δεύτερη χειμερινή για το Huntington

Ο Jason Stuckey και John Frieh, είναι υπεύθυνοι για τη δεύτερη χειμερινή ανάβαση στο Mt. Huntington (Alaska), καθώς κατάφεραν μέσα στο Μάρτιο να αναρριχηθούν στο μεγάλο κουλουάρ της Δυτικής ορθοπλαγιάς, από τη διαδρομή των Nettle-Quirk (V, 850). Την πρώτη χειμερινή της ορθοπλαγιάς αλλά και του βουνού, είχαν πετύχει το 2007, οι Colin Haley και Jed Brown, οι οποίοι και ενέπνευσαν τον John Frieh. Και ο τελευταίος τα κατάφερε μια χαρά, αφού με το σχοινοσύντροφό του, χρειάστηκαν μόλις 48 ώρες περιπέτειας, για να τα καταφέρουν. Χρειάστηκε να σκαρφωθούν όμως, σε πολύ κρύο και πολύ σκληρό πάγο, ο οποίος κάλυπτε εξ ολοκλήρου την ορθοπλαγιά, ήταν δε τόσο σκληρός που στο τέλος τα πιολέ του Frieh, είχαν καταντήσει να είναι το ίδιο αποτελεσματικά και αιχμηρά, όσο και τα κοινά μαχαίρια βουτύρου...

Piolet d Or Ζωής για τον Doug Scott

Ακολουθώντας τους μεγάλους Walter Bonatti (2009) και Reinhold Messner (2010) ο Doug Scott απέκτησε το τρίτο Piolet d Or Lifetime Contribution Award για το 2011. Ο θρυλικός Βρετανός αλπινιστής, ξεκίνησε να σκαρφώνει στα 12 του, κοντά στο σπίτι του, στο Nottingham της Αγγλίας. Λίγο αργότερα, σκαρφάωσε πολλές κλασικές διαδρομές στις Άλπεις, τελειοποιώντας την τεχνική του, πριν στραφεί στα μεγάλα βουνά του κόσμου και συγκεκριμένα στα Ιμαλάια, όπου και διέπρεψε πραγματοποιώντας αναβάσεις, διαμορφώνοντας το μοντέρνο και καινοτόμο ακόμη εκείνη την εποχή, αλπικό στυλ, στις 45 αποστολές που έλαβε μέρος, αποφέροντας 40 κορυφές, με τις μισές από αυτές να γίνονται από πρώτες διαδρομές. Διαδρομές του, όπως η Βόρεια κόψη της Kangchenjunga το 1979, ή η επική θήμερη κατάβασή του από το Ogre, με σπασμένα πόδια, αποτελούν χρυσές σελίδες του Αλπινισμού. Αν εξαιρέσουμε την ανάβασή του στο Everest το 1975, πάντα σκαρφάωνε σε ένα γρήγορο και ελαφρύ στυλ και δικαίως θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους ορειβάτες όλων των εποχών.

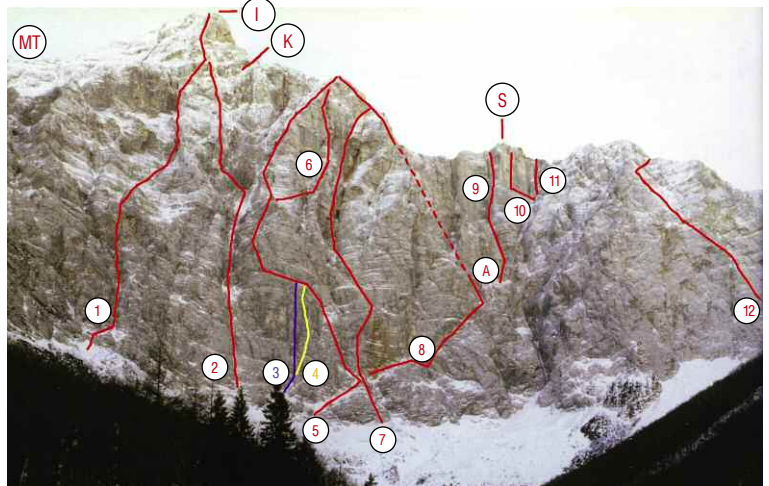

Ο θρυλικός Doug Scott σε μια από τις τελευταίες του αναβάσεις.

Κείμενο: **ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ**
Φωτό: "Vertical", "High"

Σλοβενικά όνειρα

Πολύ καλές συνθήκες φέτος το χειμώνα στις Σλοβενικές Άλπεις, πράγμα που δεν άφησε ανεκμετάλλευτο η φοβερή των Σλοβένων Σχολή. Δύο από τα εκλεκτά και τελευταία πολύ δραστήρια παιδιά της, ο Andrej Grmovsek και ο Luka Kranjc, επωφελούμενοι των συνθηκών στη βορεινή του μυθικού Triglav (2864μ) κατάφεραν να σκαρφάωσουν μια νέα ντιρέκτ διαδρομή στην ορθοπλαγιά, ενώνοντας ουσιαστικά τρεις καλοκαιρινές διαδρομές για την ανάβασή τους, δημιουργώντας την Dream Joza (VI / V M7+ 1050μ) μια αναρρίχηση που αφιερώθηκε στο μεγάλο Σλοβένο ορειβάτη Joza Cor, που πρώτος σκαρφάωσε το πάνω τμήμα της, το καλοκαίρι του 1945. Στα δύο αρχικά τμήματα της νέας γραμμής, οι δύο ταλαντούχοι αναρριχητές σκαρφάωσαν την καλοκαιρινή Sakalaska (καλοκαιρινό V+) και στη συνέχεια τη Varianta Fajdiga-Pintar (καλοκαιρινό VI+) που σπάνια επαναλαμβάνεται πια. Αυτά τα μέτρα έδωσαν συνεχόμενες σχοιινές, σε όρθιο χιόνι και πάγο (80-90) όχι και τόσο δύσκολες τεχνικά, αλλά σούπερ σκληρές και πολύ δύσκολες στην ασφάλιση. Στα τελευταία 300 μέτρα, οι δυσκολίες κυρίως στο βράχο και σε μεικτό έδαφος, ήταν ιδιαίτερα υψηλές, αλλά τα πράγματα ήταν λιγότερο σοβαρά, εξαιτίας των πολλών σταθερών ασφαλειών, που υπάρχουν από τις καλοκαιρινές επαναλήψεις. Σίγουρα η νέα ντιρετίσιμα, είναι μια από τις σκληρότερες χειμερινές διαδρομές στο Triglav, αλλά σύμφωνα με τον Grmovsek, το χαμηλό ύψος του βουνού σε σχέση με τις υπόλοιπες Άλπεις, κάνει τις συνθήκες ιδιαίτερα ευμετάβλητες. Για παράδειγμα, το πάνω μέρος της ορθοπλαγιάς, έχει σκαρφωθεί τελείως ελεύθερα μέσα στο χειμώνα με αναρριχητικά παπουτσάκια, ενώ μια γειτονική διαδρομή που ανοίχτηκε στο M7, σκαρφώθηκε σόλο σε 3,5 ώρες από τον Dejan Koren, που συνάντησε τη δύσκολη σχοιινιά, θαμμένη στον πάγο και στο χιόνι.

Η 1000 μετρα βορεινή ορθοπλαγιά των Triglav στις Σλοβενικές Άλπεις.

Mont Blanc - Les Droites

Η εμμονή του Patrick Pessi με τη Βορεινή ορθοπλαγιά των Droites, οδήγησε στο άνοιγμα άλλης μιας σκληρής μεικτής διαδρομής στη μυθική αυτή ορθοπλαγιά. Η Ecaille erique (M6, 800-900, A1 1000μ) είναι μια πραγματικότητα και βρίσκεται στο αριστερό άκρο της ορθοπλαγιάς, δίπλα στο πιλιέ Messner. Τη διαδρομή ξεκίνησαν την πρώτη μέρα του Φεβρουαρίου, οι Pessi, Sebastien Ratef και Remi Sillio και σύντομα διαπίστωσαν, ότι θα είχαν πολύ σκληρές διαπραγματεύσεις. Σκληρά μεικτά (M6) και dry tooling, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον...στην ασφάλιση, τους κόστισαν τρεις μέρες στην ορθοπλαγιά και τους έφεραν αντιμέτωπους με το δίλημμα να ραπελιάσουν στη διαδρομή Messner ή να εξτρεμιστούν σε νέες σκληρές σχοιινές, χωρίς πια πολλά εφόδια, ως το σπηρούνι Tournier. Αυτό τους ανάγκασε σε ένα ακόμη σκληρό βίνουας χωρίς εφόδια, στη διαδρομή, που ολοκλήρωσαν πια εξουθενωμένοι, αλλά χαρούμενοι την επόμενη μέρα. Η βορεινή των Droites, συνεχίζει να εμπνέει ακόμη, μερικά από τα ομορφότερα και πιο άτεγκτα αλπινιστικά όνειρα.

Ο Andy Parkin σολάρει ακόμη...

Στις 17 Ιανουαρίου ο Andy Parkin, σκαρφάλωσε μοναχικά στη Βορεινή ορθοπλαγιά του Dingjung Ri (6249μ) στο Nepal, ολοκληρώνοντας μια νέα διαδρομή σε τρεις μέρες αναρρίχησης. Δύο σκληρά και κρύα βίνους, σε αυτό το βουνό που θυμίζει το μέγεθος και τη δυσκολία του Denali, είναι σίγουρα μια σημαντική επιτυχία για ένα βετεράνο αλπινιστή, που συνεχίζει να εμπνέει τους νεότερους ορειβάτες με ένα ιδιαίτερο στυλ. Δυσκολίες μέχρι 80ο σε μεικτό έδαφος, ανάγκασαν τον Parkin να δηλώσει πως ήταν ένα από τα σκληρότερα... ταξίδια που έχει κάνει στα βουνά. Και όταν ο Andy μιλά... η ορειβατική κοινότητα αφουγκράζεται. Στις αρχές των 80ς ο Parkin, σκαρφάλωνε 8a+ στο Verdon, έκανε Broad Peak σε αλπικό στυλ και έβαζε στο βιογραφικό του, την πρώτη σόλο χειμερινή, στο σπηρούνι Walker στις Jorasses. 30 χρόνια αναβάσεων στην Αλάσκα, στο Καρακόραμ, στην Αργεντινή και στο σπίτι του πια, στο Chamoni... και μια διαρκής καλλιτεχνική αναζήτηση (όντας ένας μεγάλος καλλιτέχνης και ζωγράφος) τον κατατάσσουν στο Πάνθεον των μεγάλων και χαρακτηριστικότερων Αλπινιστών, που έχει παράξει το συναρπαστικό αυτό σπορ.

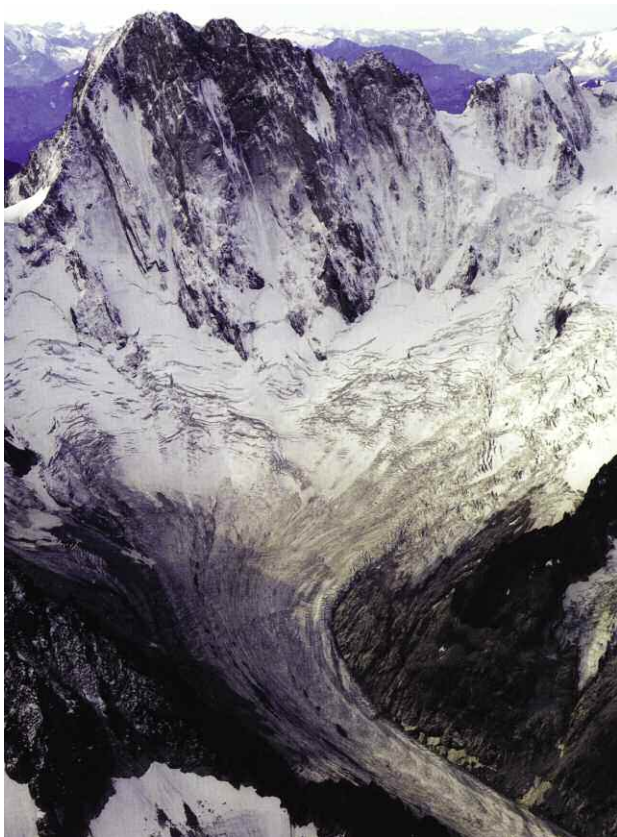

Ο μεγάλος Andy Parkin (δεξιά) μαζί με ένα άλλο μεγάλο της βρετανικής αναρρίχησης τον Paul Pritchard.

Grandes Jorasses - Μια ιστορία 75 χρόνων.... καλά κρατεί

75 χρόνια μετά την πρώτη διαδρομή στη βορεινή των Jorasses, από τους Martin Meier και Rudolf Peters και η μυθική ορθοπλαγιά συνεχίζει σε αμείωτο βαθμό να συγκινεί τους ορειβάτες, βάζοντάς τους νέα οράματα. Το ίδιο το σπηρούνι Croz, δεν θεωρείται μια εύκολη διαδρομή, ακόμη και σήμερα... με λιγοστές μόνιμες ασφάλειες και αντικειμενικούς κινδύνους... φαντάζει μάλλον πιο σοβαρό από την περίφημη Walker. Τα τελευταία χρόνια, ένα σύστημα χαμηλών πιέσεων... επισκέπτεται κάθε φθινόπωρο το συγκρότημα, για λίγες εβδομάδες ημέρες, χτίζοντας στην ορθοπλαγιά ένα ονειρώδες στρώμα πάγου, μετατρέποντάς την σε ένα παράδεισο για μοντέρνο μεικτό σκαρφάλωμα. Αυτό το φθινόπωρο δεν στάθηκε εξαιρεση... η αρχή έγινε με μια από τις σπάνιες επαναλήψεις του Hypercouloir, στη Νότια και μυστηριώδη ορθοπλαγιά του βουνού, από τους Philippe Batoux και Lionel Daudet, μια ανάβαση που έριξε νέο φως στη θρυλική διαδρομή. Στη βορεινή είχαμε δύο επαναλή-

ψεις της διαδρομής Bonatti, στο σπηρούνι Whympre, όπως επίσης και κάποιες επαναλήψεις της Πολωνικής διαδρομής του 1970. Η La Belle Helene του Andy Parkin (ανοιγμένη σόλο το 1999) παρέμενε ένα μυστήριο μέχρι στις 22 Σεπτεμβρίου, όταν οι Bruno Sourzac και Julien Desecures, την επανέλαβαν σε 12 ώρες. Η ίδια σχοινοσυντροφιά ανακάλυψε άλλη μια... ξεχασμένη διαδρομή, την Directe a la P. Walker (Ιανουάριος 1983-Herve Sachetat- Jean Dominique Segurier) την οποία επανέλαβε μόλις σε 21 ώρες, παρά το μεγάλο της ανάπτυγμα και την τεχνική δυσκολία (VI / M6+ / A2). Η La Belle Helene, είδε άλλη μια επανάληψη από τους Philippe Batoux και Antoine Pecher, οι οποίοι επιβεβαίωσαν τη μεγάλη αισθητική της διαδρομής. Άλλη μια επανάληψη του Croz Spur, στις 5 Νοεμβρίου, με τέλειες συνθήκες, ήταν η αυλαία σε αυτή την ξέφρενη δραστηριότητα, στη μυθική Βορεινή των Jorasses, κάνοντας επίκαιρα τα λόγια του Gaston Rebuffat, ο οποίος είχε χαρακτηρίσει τη Walker (και για πολλούς, οι περισσότερες διαδρομές στις Jorasses) σαν το ομορφότερο αλπινιστικό όνειρο.

Η βορεινή των Grandes Jorasses
- Μια ιστορία 75 χρόνων.

Παρέχεται πιστοποιητικό από την Rescue 3 International

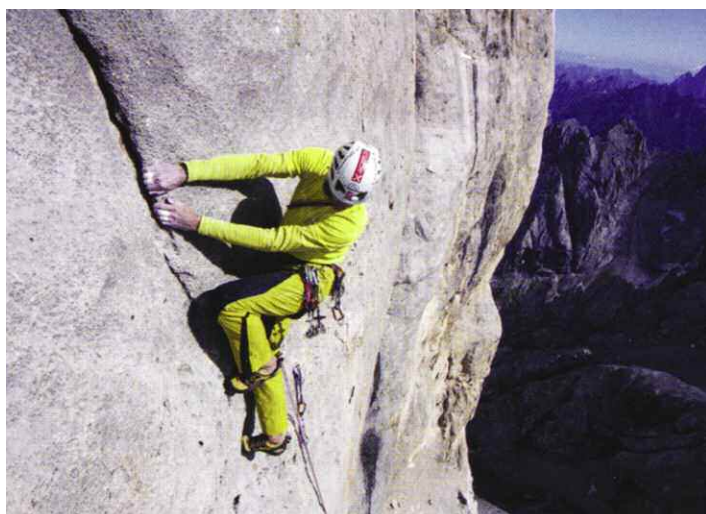
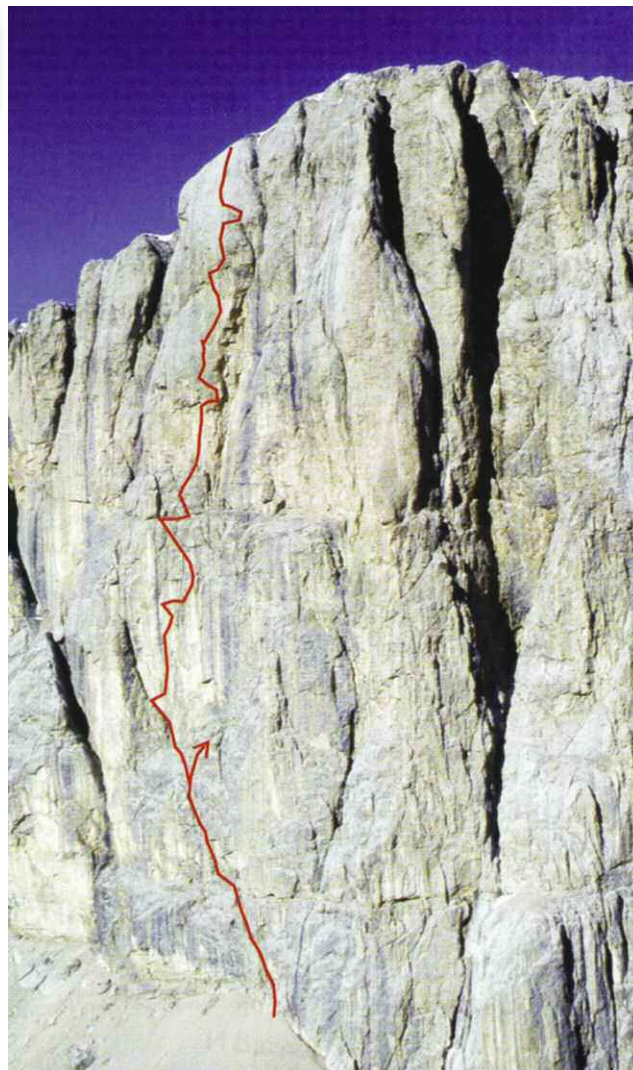
Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, αντιπρόσωπος της Rescue 3 International, του μεγαλύτερου διεθνούς εκπαιδευτικού οργανισμού διάσωσης, πραγματοποιεί σχολές για αντιμετώπιση καταστάσεων σε άγρια νερά, πλημμύρες, χειμάρρους κ.α. Απευθύνονται σε:

- Πυροσβεστική Υπηρεσία
- Ομάδες διάσωσης
- Ελληνική Αστυνομία
- Ελληνικό Στρατό
- Ναυαγοσώστες
- Οδηγούς Rafting
- Εκπαιδευτές Kayak
- Συνοδούς καταβάσεων

Υπεύθυνος: Γιάννης Χολέβας | <http://www.rescue3.gr> & giannis@rescue3.gr
τηλ. 6944 656029 | ΜεταβασΗ - Rescue3 gr T.Θ 72541 - 164 10 Αθήνα

Marmolada - Δολομίτες

Ο Rolando Larcher είναι γνωστός για τις σκληρές αναρρίχσεις που έχει επαναλάβει, αλλά και έχει ανοίξει στην αγαπημένη του ορθοπλαγιά, αυτή της Marmolada στην Punta Penia. Έχει καταφέρει on sight εκεί, τις σκληρότερες διαδρομές, όπως τη διάσημη Fish Route και πιο πρόσφατα τη Sur le fil des Apparences, έχει ανοίξει όμως και φανταστικές γραμμές, όπως η Larcher- Vigiani, η οποία όμως δημιούργησε μια δυναμική έντονης κριτικής, για την εκτενή χρησιμοποίηση βυσμάτων (και μιλάμε για τους Δολομίτες εδώ, με τα αυστρά ήθη). Παρ όλα αυτά η Larcher-Vigiani, είδε πολύ λίγες επαναλήψεις, αποδεικνύοντας την αξία της...ο Larcher ενοχλημένος όμως, είχε ήδη αποφασίσει να επιστρέψει και να ανοίξει μια νέα γραμμή, αυτή τη φορά σε ένα πιο κλασικό στυλ. Μέσα σε 6 μέρες συνολικά, στις χρονιές 2007 και 2008, άνοιξε στο Pilastro Lindo, την Alexanna, μια διαδρομή το ίδιο σκληρή και απαιτητική όσο η Larcher-Vigiani και ίσως λίγο δυσκολότερη, αλλά με ασφάλιση σχεδόν αποκλειστικά φυσική, εκτός από μερικά βύσματα, που τοποθετήθηκαν με το χέρι στο άνοιγμα από κάτω... και το έκανε, όχι για να κατευνάσει τις κριτικές, αλλά για να κατορθώσει να σκαρφάλώσει μια διαδρομή αυτού του στυλ και αυτής της δυσκολίας, σε ένα τόσο συμπαγές πιλιέ, όσο το Pilastro Lindo. Αφιέρωσε τη διαδρομή στα παιδιά του, Alessandro και Anna. Όσο για τις προδιαγραφές... η διαδρομή βγάζει 740 μέτρα και σχοινιές 8a+/ b, με τα ελάχιστα απαιτούμενα βύσματα και σκαρφάλωμα στο 7b, αλλά με αρκετή απόσταση από τα βύσματα. Ο Rolando πίστευε, αφού ολοκλήρωσε το άνοιγμα, ότι η πρόκληση θα ήταν μια εξ ολοκλήρου ελεύθερη ανάβαση της διαδρομής σε μια μέρα. Μετά από μια μεγάλη περίοδο αναμονής, με προπόνηση, άγχος και μελέτη του καιρού, ο Rolando κατάφερε να ελευθερώσει τη διαδρομή του, στις 14 Ιουλίου του 2010, με σχοινοσύντροφο τον Tiziano Buccella.

Επάνω. Η νότια της Marmolada με τη διαδρομή Alexanna.

Αριστερά. Ο Rolando Larcher στην Alexanna.

Παταγονία

Πρόσφατα, δύο παράθυρα εξαιρετικού καιρού στην Παταγονία, ήταν αρκετά για να δημιουργήσουν ένα αναρριχητικό πρόγραμμα στο Fitz Roy, στο Polone και στο Cerro Torre. Στις αρχές Φεβρουαρίου, οι Mike Schaefer και Kate Rutherford, κατάφεραν να ανοίξουν μια νέα διαδρομή στη νότια όψη του Fitz Roy, τη Washington Route (VI, 5.10, A1) μια σειρά από σκληρές ρωγμές χειρών, ως σεμνέ βουλωμένες με πάγο, που έδωσαν μια μείξη από τεχνητή και ελεύθερη αναρρίχηση. Η Rutherford εκτιμά, ότι η ελεύθερη ανάβαση της θα αγγίξει το 5.11 και θα είναι μια από τις σκληρότερες γραμμές στο Fitz Roy. Τις ίδιες μέρες, οι Josh Warton και Neil Kauffman, άνοιξαν μια παραλλαγή 7 σχοινιών στην Desmochada, σε μια προσπάθεια 31 ωρών, ονομάζοντας τη νέα τους διαδρομή CoDa (V, 5.11+ A0 700μ) στη μνήμη των Jonny Copp και Micah Dash. Οι σπουδαίοι αυτοί αναρριχητές, κατάφεραν να σκαρφάλωσουν το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής ελεύθερα, ενώ η...απόδραση από το τέλος της διαδρομής με rapέλ, ήταν εφιαλτική λόγω των δυνατών ανέμων. Στο μεταξύ οι Scott Bennett και Blake Herrington, άνοιξαν στη Δυτική της Aguja Guillamet, την Las Venturas (5.11, A0 550μ) και δεν στάματησαν εκεί. Κατάφεραν ακόμη την πρώτη ελεύθερη ανάβαση της Cosas Patagonicas (5.11 700μ) στην Aguja Mermoz, ενώ στο Cerro Polone, σκαρφάλωσαν 16 νέες σχοινιές, σε μια τραβέρσα, που ένωσε την Fine Piece (5.10, A2) μια ανεπαλήπτη διαδρομή των Donini- Crouch, με τη βορειότερη κορυφή του συγκροτήματος του Polone.

Η κορυφή Cerro Torre στην Παταγονία

Kyrgyzstan

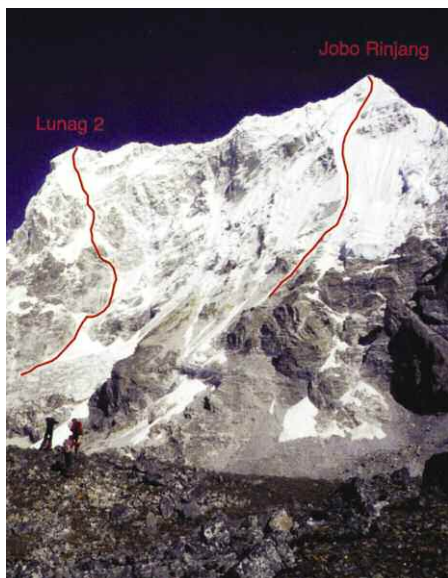
Ο Jerome Gottofrey, ο Julien Christie και οι Alexandre και Maria Gal, άνοιξαν μια νέα διαδρομή στη Minsk (5200μ) μια απομονωμένη και δύσκολη κορυφή στο συγκρότημα του Tien Shan. Η βορειοδυτική της ορθοπλαγιά, 900 μέτρα σε συμπαγή γρανίτη, έχει σμιλευτεί από το νερό και τον άνεμο, δημιουργώντας εκπληκτικές κάθετες φυσικές νεροσυρμές, χτισμένες με λεπτό πάγο, σε κάποιες εξαιρετικές περιπτώσεις. Αυτές τις συνθήκες επεδίωξαν να πετύχουν και οι παραπάνω Ελβετοί αναρριχητές και τα κατάφεραν, ανοίγοντας μια απαιτητική μεικτή διαδρομή, τη No Shachlik, που βγάζει σχοινιές 6c, A3 και M6, με ιδιαίτερα απαιτητικές συνθήκες ασφάλισης.

*Επάνω. Η Minsk (5200μ.)
με τη νέα διαδρομή No Shachlik.*

*Αριστερά. Μια λεπτή γραμμή
πάγου στη Minsk.*

Nepal - Lunag 2

Το Jobo Rinjang βρίσκεται ανατολικά της κόψης, που πρώτοι σκαρφάλωσαν οι David Gottlieb και Joe Puryear το 2009. Οι ίδιοι Αμερικανοί, απέκτησαν φήμη για τις διαδρομές που άνοιξαν με αλπικό στυλ και τεχνικές απαιτήσεις, σε αυτές τις απομονωμένες και άγνωστες μέχρι τώρα κορυφές, στο Rolwaling Himal. Δυστυχώς ο Joe Puryear, σκοτώθηκε το φθινόπωρο, όταν μια κορνίζα αποκολλήθηκε και τον παρέσυρε, ενώ επιχειρούσε την ανάβαση σε μια άλλη κορυφή του Θιβέτ, τη Labuche Kang (7367μ) μαζί με τον αχώριστο σύντροφο του, Dave Gottlieb. Τον Οκτώβριο μια ομάδα Γάλλων αλπινιστών, οι Max Belleville, Mathieu Detrie, Mathieu Maynadier και Sebastien Ratel, κατάφεραν την πρώτη αναρρίχηση στη Νότια ορθοπλαγιά του Lunag 2. Αυτή η φοβερή μεικτή γραμμή των 1200 μέτρων, τερματίζει στο πλατό, όχι πολύ μακρύτερα από το ψηλότερο σημείο του Lunag Massif, μια περιοχή που προσφέρει εξαιρετικές επιλογές, σε αυτούς που αρέσκονται σε τεχνικές διαδρομές, σε μεγάλο υψόμετρο και απομόνωση, πέρα από τα πολύβουα θάρια του Nepal.

Αριστερά. Το Lunag 2 με χαραγμένη τη νέα διαδρομή στη νότια ορθοπλαγιά του.

Δεξιά. Στις όμορφες σχοινιές πάγου στη νότια του Lunag 2.

